

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr A. Ringnalda, Ermelo; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan den secretaris der Redactie:

Dr C. TAZELAAR, 2e Const. Huygenstr. 77, Amsterdam.

Drukkers-Uitgeverij:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goea
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f 0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: In afhankelijkheid. (2 Kon. 6:3.) — Kerkelijk Leven: Van de Generale Synode. (I.) Geneeerde onderscheidingen. Antwoord aan den heer Bruins. (I.) Het zegel van Jahuza. — Uit de Historie: De Vereniging van 1892 VIII. — Perschoon. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT

In afhankelijkheid.

En er zeide een: Het believe u toch te gaan met uwe knechten. En hij zeide: Ik zal gaan. 2 Koningen 6:3.

Welk een liefelijken trek van vroom afhankelijkheidsgevoel bemerken wij hier.

De profetenleeringen uit Elisa's tijd hebben het plan opgevat om hout te gaan hakken aan den Jordaan, teneinde daarmee de plaats hunner samenkomsten te vergrooten. Elisa heeft zijne toestemming daartoe gegeven. Nu zullen ze met hun gereedschap naar de rivier trekken. Maar nog blijven ze staan. „Het believe u toch”, zoo zegt er een namens de anderen, „met uwe knechten mede te gaan”.

Dit verlangen getuigt van den geestelijken zin dezer profetenzone. Het is hun niet voldoende, dat de Meester hun plannen goedkeurt, — zij wenschen dat hij ook bij de uitvoering ervan aanwezig zij. Elisa toch was in zekeren zin de middelnaar Gods, door wien de Heere Zijne gunst en tegenwoordigheid openbaarde. Wij bemerken dan ook telkens, da men zich tot den profet wendt in plaats van tot God te gaan. Door hem sprak de Heere; door hem werkte Hij Zijne genade en macht.

Vandaar, dat wij in de plaats en de gestalte van Elisa iets mogen zien van onzen grooten Profeet en waarachtigen Middelaar. Christus beeldde zich in sommige opzichten in hem af.

Zoo verstaan wij den godvruchtigen zin en het vroom afhankelijkheidsgevoel, dat uit de begeerte dezer menschen spreekt. Het is volstrekt geen hooggeestelijke arbeid, dien zij gaan verrichten. Het is maar gewoon houthakken. Niettemin willen zij de tegenwoordigheid Gods in den profet bij dit werk. Dat de Heere Zijne toestemming voor den arbeid geeft bevredigt hun niet volkomen, — Hij moet ook bij hen blijven. „Het believe u toch te gaan met uwe knechten”.

En nu wij.

Wij hebben meer dan den profet Elisa, wij hebben den Heere Jezus Christus zélfen tot een volkomen Middelaar tusschen God en ons. En in Hem is God zelf tegenwoordig, want Christus wijkt niet met Zijne Godheid, majesteit, genade en Geest nimmermeer van ons.

Maar laat ons nu dat gebed van die profetenzone eens in ons midden en in ons dagelijksch leven zetten; — „Het believe U toch te gaan met uwe knechten”.

Leéft dat gebed bij ons?

Dit is nu het gebed van de echte vroomheid.

Ja, wij weten den Heere Jezus noodig te hebben tot zaligheid, als de drager onzer schuld. En in donkere wegen, en bij bijzondere omstandigheden, dan gaat ons gebed ook naar Hem, en in Hem tot God, om Zijne hulp.

Maar het gaat hier over houthakken; dat is, over het gewone dagelijksche werk.

Zijn wij daarin óók zoo behoeftig om God in Christus te kennen en bij ons te hebben?

Hier is een regel in den groei van het geestelijk leven.

Gewoonlijk begint een Christen den Heere Jezus noodig te hebben tot verzoening met God en tot zaligheid. En dan gaat hij — zoo het goed is — vóór, den Heere in Christus hoelanger zoo meer noodig te gevoelen om zijn weg over de aarde te volbrengen; dan krijgt hij behoefte aan Jezus Christus voor allerlei gewone, dagelijksche dingen.

En dan gaat het gestadig gebed in hem leven: — „Het believe u toch te gaan met uwe knecht”.

Maar groeit ons geestelijk leven wel naar dezen regel?

Ach, als dit biddend opzien, — dat geen tijd kost, en dat ons waarlijk niet in ons werk belemmert, — meer bij ons geleefd had, voor hoeveel dwaasheden en zonden zouden wij bewaard zijn gebleven; hoe zou onze eigenwijsheid daardoor zijn teruggehouden; hoeveel minder macht zou Satan in zijne verzoeken hebben gehad; hoeveel meer vrede zou onze ziel genoten hebben; welk een veiliger leven zouden wij geleefd hebben; wat zouden we meer kracht hebben ontwikkeld in den dienst des Heeren; — wat zouden we waarachtiger vroom zijn geweest.

O, wij schamen ons voor Hem, die allen dag daar staat en wacht, of wij Hem begeeren te kennen in al onze wegen. Wij belijden Hem schuld.

En wij willen het anders maken. Wij willen met den Heere Jezus werkzaam zijn in al onze omstandigheden. Wij willen ons aan Hem gewennen, en in alles rekening houden met Zijne goedkeuring en gemeenschap.

En dan hebben wij de heerlijke zekerheid, dat er geen toestand is, waarin Hij niet wil inkomen; dat er geen zaak is, hoe gering ook en hoe stoffelijk, die wij niet aan Hem mogen voorleggen.

Welk een behoefte en afhankelijk, doch tegelijk welk een rijk en bevredigend leven zal dat zijn, waarin wij altijd maar zeggen: — Heere, het believe U toch te gaan met uwe knecht, met uwe dienstmaagd.

U.

v. A.

KERKELIJK LEVEN

Van de Generale Synode. (I.)

Op het oogenblik, waarop ik schrijf, is van de eigenlijke werkzaamheden der Generale Synode nog niet veel bekend. We willen evenwel toch deze week reeds een enkele opmerking over haar werk doen; ons voornemen is, in de eerstvolgende nummers iets te zeggen (zeer weinig) over enkele bijzonderheden die op den voorgrond treden. Aan een op den voet volgen der synodale acta, in hiel hun verloop, denken wij niet; personalia laten we bovendien geheel terzijde. We beoogen niet meer dan een kanteekening, hier en daar, bij een voor ons meer of minder interessant puntje.

Zulk een — om daarbij dezen keer te blijven — was voor ons besef de benoeming der voorbereidende, rapporterende commissies. Over het instituut zelf is reeds veel geschreven; we komen daar niet op terug. Feit is, dat de commissies er weer zijn, en dat het maar van de haar gegeven mandaten afhangt, in hoeverre uitgebrachte bezwaren zijn ondervangen, ja dan neen.

Bij één der commissie-benoemingen nu deed zich even een klein meningsverschil voor. Het gold die commissie, welke o.m. te rapporteren had, en voorbereidend werk had te doen, inzake de kwestie-Dr Ubbink. Een der aangewezenen, de als adviseerend lid benoemde hoogleeraar Dr V. Hepp, stelde voor — hetzij dan door vervanging, hetzij door toevoeging — de commissie zóó samen te stellen, dat door Dr Ubbink niet meer zou kunnen geklaagd worden, dat over dezelfde zaak door iemand was gehandeld, die reeds eerder officieel zich er mee had ingelaten. Dat laatste was dan in casu reeds geschied door Prof. Hepp zelf.

Ongetwijfeld had dit voorstel, dat in het debat hoofdzakelijk om praktische en psychologische redenen bleek te zijn gedaan, veel vóór. Niet, alsof wij gelooven zouden, dat een andere beslissing te wachten zou zijn bij andere samenstellingen der commissie, maar omdat het toch altijd nuttig is, de straks op de Synode losbrekende kritiek van buitenstaanders zoo veel het in ons vermogen is, te verhinderen. Terecht werd er op gewezen, dat

Dr Ubbink zelf herhaaldelijk erover klaagde, dat in zijn zaak telkens dezelfde personen optraden. Een klacht, die natuurlijk overgenomen is, en wel weer overgenomen zal worden, door de velen, die den gereformeerden hond straks zullen willen slaan met den eersten den besten Ersatz-stok. Was de vraag dan ook niet officieel gesteld, dan zou mij persoonlijk een andere (nog ruimere) samenstelling van de commissie ad hoc wenschelijk geleken hebben; daarvoor kon de weg gemakkelijk nusschen geëffend zijn door de zaak-Ubbink apart te nemen.

Maar de vraag was eenmaal in het openbaar gesteld. En de benoeming was nu eenmaal een publieke gebeurtenis. De openbaarheid van de vergadering, haar vrijgevigheid tegenover intree verlangende vertegenwoordigers van bevriende bladen, kwam tenslotte erbij, om ook de aan-de-orde-stelling van deze vraag, en het antwoord erop, publiek te maken.

Tóén stond m.i. de zaak anders. Was tóén aan het verlangen toegegeven, m.a.w. was tóén de natuurlijke loop der dingen opzettelijk, voor aller oog, veranderd ter wille van Dr Ubbink, die toch altijd argumenten gekregen heeft, en die toch wijs genoeg moet zijn, om te weten, dat een argument op zijn inhoud, maar niet op zijn ontstaansgeschiedenis is te onderzoeken en te taxeren, en was tóén de kritiek van lieden, wier eigen synode of „classis” geen enkel kijke achter de schermen aan de pers gunt, ontzien, dan zou daarmee het hek van den dam geweest zijn.

Den stroom van onwil, van overhaaste veroordeeling, van verpsychiseering dezer zuiver-theologisch-kerkrechtelijke aangelegenheid, kan toch niemand keeren. Onwaarheid spreken, dat zal men in Nederland toch niet laten in het debat van de lieden, die elkander om beurten van tusschen de hooge kerkmuren uit vervolgen met over die kerkmuren heengeworpen bulletins, houdende elks privémisduiding van Zacharia's woorden over den drager (een profet!) der staven „liefelijkheid” en „samenbinding”.

En nu de feiten zóó staan, zou een publiek voldoen aan een op zichzelf (zonder openbare belangstelling) om psychologische redenen begrijpelijk en aanvaardbaar voorstel van tactiek m.i. tenslotte ontactisch geweest zijn. Want — men zou, gelijk de voorzitter Dr Dijk opmerkte, dan toch eigenlijk alle hoogleeraren passeeren moeten; ze hebben alle reeds geadviseerd; de stok, waarmee de hond te slaan zou zijn, zou dus hoogstens min of meer buigzaam hebben kunnen worden, maar een stok zou er toch altijd te vinden zijn geweest. En bovendien: men zou een praecedent hebben geschapen niet alleen, maar ook den stroom van „critici” van vroeger en later, die steeds in gebreke bleven, de in de synodale argumenten genoemde zaken te bespreken, maar des te gretiger op de geboortegeschiedenis der argumenten de aandacht vestigden, gevolgd zijn in hun heilloos spreken. Heilloos, — omdat een sterk geslacht, dat waarheidszin heeft, tenslotte niet vraagt, wie iets zegt, of hêr zegt, maar wát hij zegt, en in welke reële verbanden men over en weer leeft. Was het geslacht der critici zóó geestelijk gezond, dan zou het m.i. aanbeveling verdienen hebben, als een synode gezegd had: ook wij zullen ons gezond en sterk genoeg toonen, om zooveel mogelijk personen op den achtergrond te doen treden, wier namen reeds eenmaal zijn genoemd, opdat niet van eenigen, maar van zeer velen de objectieve waarheid getuigenis bekoome.

Maar een zieken tijd moet men tegentreden met gezond medicijn.

Als de ziekte is: de accentverlegging VAN de logische, NAAR de psychogenetische „beoordeling”, dan is het eenige medicijn: de lieden al maar weer vervolgen met argumenten, argumenten, argumenten, en de uitkomst van de lastercampagne aan God te laten, — nadat men gedaan heeft, wat men kon, om de aantijgingen te weerleggen.